

РЕШЕНИЕ

№ 22

София, 16 май 2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на седемнадесети януари две хиляди и тринадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ФИДАНКА ПЕНЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

при секретаря Лилия Гаврилова
и в присъствието на прокурора Атанас Гебрев
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 2241/2012 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на Софийска апелативна прокуратура, срещу въззивна присъда № 20 от 20.06.2012г. на Софийски апелативен съд, постановена по внохд №377/11г.

Депозирана е касационна жалба и от гражданския ищец и частен обвинител М. Ц.

В протеста и допълнението към него се сочат касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК, а именно допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. Протестът е насочен към постановената оправдателна присъда по обвиненията по пункт втори и пункт трети от обвинителния акт. По

отношение и на двете обвинения, а именно за престъпление по чл.282, ал.2, пр.1, и пр.2, вр. ал.1 от НК и чл.143, ал.3, пр.10, вр. ал.1, пр.1 от НК се аргументира невярна оценка на доказателствата, обусловила неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че изводите на първоинстанционния съд затова, че подсъдимата М. следва да носи наказателна отговорност за престъпленията по посочените по-горе пунктове на обвинителния акт са правилни и законосъобразни, а наложеното ѝ от първата инстанция наказание е справедливо определено, поради което въззивната присъда се явява неправилна и подлежи на отмяна. Изричното искане на прокуратурата е за отмяна на въззивната присъда в посочените части и връщане на делото за ново разглеждане.

В жалбата на частния обвинител и граждански ищец се прави оплакване за нарушение на материалния закон при постановяване на оправдателната присъда по обвинението за извършено от подсъдимата престъпление по чл.143, ал.3, пр.10, вр. ал.1 от НК. Искането на този касатор е за отмяна и изменение на въззивната присъда в тази ѝ част, като на основание чл.354, ал.2, т.5 от НПК гражданският иск бъде уважен изцяло. Алтернативно се прави искане за връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебното заседание пред касационната инстанция, представителят на ВКП поддържа протеста с оплаквания за нарушения на материалния и процесуалния закони. Отново уточнява, че протестът касае пункт втори и трети на обвинението, досежно които е постановена неправилна присъда, при игнориране на събраните доказателства. Моли за уважаване на протеста по съображенията, изложени в него. Изразява становище за основателност на касационната жалба, депозирана от частния обвинител и граждански ищец.

Повереникът на гражданския ищец и частен обвинител изцяло поддържа касационната жалба на доверителката си, както и касационния протест.

Адвокат В, защитник на подсъдимата М., в хода на пренията оспорва протеста и моли да бъде оставен без уважение. Намира за правилна и законосъобразна присъдата на въззивната инстанция, поради което счита, че следва да бъде оставена в сила. Представя писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за неоснователност на протеста.

Адвокат Б., който също е защитник на подсъдимата, изразява становище за бланкетно изложение на касационните

основания в протеста. Твърди, че при провеждане на досъдебното производство са били допуснати нарушения, тъй като всички доказателства, касателно обвинението по чл.143 от НПК са били събрани на досъдебното производство, докато следствието се е водело срещу неизвестен извършител. Моли протестът да бъде оставен без уважение. Представя писмени бележки, с аргументи оспорващи основателността на протеста.

Подсъдимата М. М., редовно призована за съдебното заседание пред касационната инстанция, не се явява.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 18 от 25.01.2011г., постановена по нохд №2095/10г. по описа на СГС, НО, 12 състав, подсъдимата М. А. М. е била призната за виновна в това, че за времето от 16.06.2006г. до 20.06.2006г. в гр.София, в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б."а" от НК, заемащо отговорно служебно положение-Изпълнителен директор на Национална агенция за приходите гр.София, е нарушила служебните си задължения съгласно чл.10, ал.1, т.4 от Закона за Национална агенция за приходите: "Изпълнителният директор дава задължителни указания на органите на агенцията за единното прилагане на данъчното и осигурителното законодателство в рамките на функциите и правомощията на агенцията", изразяващи се в даване на незаконосъобразни указания на Л. А. - главен инспектор по приходите при Териториална дирекция "Големи данъкоплатци и осигурители" гр.София, изложени в и-мейл – e.ivanova@gd.minfin, изпратен на 18.06.2006г. в 15.53 часа от А. С и в и-мейл – s.ivanova@qb.ininiln изпратен на 19.06.2006г. в 11.22 часа от Ц. Я, потвърдени с писмо, подписано от Изпълнителния директор на НАП изх.№ 24.29.385/19.06.2006г. по описа на Централно управление на Национална агенция за приходите, вх. №01-03-621/20.06.06г. по описа на Териториална дирекция "Големи данъкоплатци и осигурители" гр.София, с което е указала извършване на промяна в констатациите в Ревизионен доклад № 240/16.05.06г. относно:

I. Извършеното преобразуване по години на финансовия резултат с отчетените разходи във връзка със сключен договор с френското дружество „Европейско дружество за текстилно производство” (ЕФТ);

II. Извършено увеличение на финансовия резултат за съответните години със стойността на отчетените разходи за начислени допълнителни възнаграждения на персонала;

III. Извършените увеличения на финансовия резултат с разходи свързани с амортизируеми активи, несъответстващи с нормите на данъчното законодателство - чл. 15 от Закон за корпоративното подоходно облагане /отм./ в редакцията - ДВ, бр. 105 от 2000г. ал.1: В случаите по чл.13 и чл.14, когато brutният размер на доходите, начислени в полза на данъчните субекти е намален, при определяне на данъчната основа се вземат предвид сумите, произтичащи от търговските и финансовите взаимоотношения, ал. 2: В случаите по чл.13 и чл.14, когато резултатът за отчетния период на данъчно задължените лица е намален или е отчетена загуба, при определяне на дължимия данък се увеличава финансовият резултат преди данъчното преобразуване със сумите, произтичащи от тези търговски и финансови взаимоотношения или от тези сделки, ал.3: Разпоредбата по ал. 2 се отнася и при прилагането на трансферни цени, търговски и икономически взаимоотношения, когато е налице: 1. /изм. -ДВ, бр. 105 от 2000г./ увеличаване или намаляване на цени при извършване на взаимни сделки по предоставянето на стоки и услуги, които се отличават от пазарните цени с повече от 20 на сто; 2.заплащане на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени; 3.получаване или предоставяне на кредити с лихвен процент, отличаващ се с повече или по-малко от една четвърт от законната лихва към момента на сключване на сделката, както и опрощаване на кредити или изплащане за своя сметка на кредити, несвързани с дейността; 4.заплащане на разходи за проучвания, изследвания и развитие, извършени от свързано лице, неотговарящи по размери или разпределени несъобразно на резултатите или обема на дейността, както и неотговарящи по стойност на разходите при несвързани лица; 5.извършване на разходи, свързани с възлагане на управление и трудова дейност, начислени в полза на съдружници и персонал, без съответно равностойно предоставяне на трудова престация; 6.определяне на разходите за контрол, координация, реклама и други административни дейности между свързаните лица, несъответстващо на условията при несвързани лица; 7.определяне на разходите за заготовка, транспорт, амбалаж, пласмент и други между свързаните лица, несъответстващо на условията при несвързани лица, - чл.23, ал.2, т.13 и т. 16 от Закон за корпоративното подоходно облагане /отм./ в редакцията му ДВ, бр.105 от 2000г.", (2) Финансовият резултат

преди данъчното преобразуване се увеличава със: 13. (изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2000 г.) разходите, които данъчно задължените лица не могат да докажат документално по реда, изискван в съответните нормативни актове, включително придружени с фискален бон от електронни касови апарати с фискална памет и от електронни системи с фискална памет, както и разходите, отчетени в нарушение на нормативните счетоводни изисквания, които водят до намаляване на финансовия резултат; 16. разходите, произтичащи от сделки между свързани лица и от сделки с трети лица, съгласно глава първа, раздел IV, чл.23, ал.2, т.13 и т. 17 от Закон за корпоративното подоходно облагане /отм./в редакцията му ДВ, бр.110 от 2001 г.

(2) Счетоводният финансов резултат /печалба или загуба/ се увеличава със: 13.разходите, довели до намаляване на счетоводния финансов резултат, които данъчно задължените лица не могат да докажат документално по ред, определен в съответните нормативни актове, с първични документи, включително придружени с фискален бон от електронни касови апарати с фискална памет и от електронни системи с фискална памет, или отчетени в нарушение на счетоводните изисквания; когато в нарушение на счетоводните правила придобиването на един дълготраен актив е отчетено като текущ разход, се извършва преобразуване само с разликата над полагащата се данъчна амортизация;

17.разходите, съответно приходите, произтичащи от сделки или трансфери, съгласно глава първа, раздел IV;

чл.23, ал.2,т.11 и т. 13 от ЗАКОН за корпоративното подоходно облагане /отм./в редакцията му ДВ,бр.119 от 2002г.

(2) Финансовият резултат /счетоводната печалба/загуба/ за данъчни цели се увеличава със:

11.приходите, неотчетени съгласно определения с нормативните актове ред;

13. разходите, съответно приходите, произтичащи от сделки или трансфери, съгласно глава първа, раздел IV;

- чл.23, ал.2, т.13 от ЗАКОН за корпоративното подоходно облагане /отм./ в редакцията му ДВ, бр.109 от 2003 г.

(2) Финансовият резултат (счетоводната печалба/загуба) за данъчни цели се увеличава със: 13. разходите, съответно приходите, произтичащи от сделки или трансфери, съгласно глава първа, раздел IV; чл. 4 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс "Органите по приходите и публичните изпълнители осъществяват производството

самостоятелно. При изпълнение на правомощията си те са независими и действат само въз основа на закона”

- чл.119, ал.3, т.1 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс

-3.Определеният със заповедта орган изисква преписката от органите, извършили ревизията, и в 14-дневен срок от подаване на възражение или изтичане на срока за подаване на възражение: 1.издава ревизионен акт, или...

-съобразно които с Ревизионен акт №240/16.06.06г., издаден и връчен на 19.06.2006г. е намалено данъчното задължение на „Плевен 1999“ООД гр.Плевен по реда на Закон за корпоративното подоходно облагане с 1 817 217.93лв./главница и лихва/, с цел да набави за „Плевен 1999“ООД гр.Плевен имотна облага и от това са настъпили значителни вредни последици - щета за Републиканския бюджет в размер на 1 323 332.03лв. /един милион триста двадесет и три хиляди триста тридесет и два и 0.03 лева./главница/ от несъбрани публични задължения на „Плевен 1999“ООД гр.Плевен с характер на корпоративен данък - престъпление по чл. 282, ал.2, пр.1, и пр.2, вр. ал.1, пр.1 от НК, поради което и на основание чл. 54 НК й налага наказание лишаване от свобода за срок от четири години, което да изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общезитие от открит тип, както и на основание чл.37, ал.1, т.6 от НК наказание лишаване от право да заема ръководна държавна длъжност за срок от шест години, считано от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда, подсъдимата М М. е призната за виновна в това, че за времето от 15.02.2007г. до 30.01.2008г. в гр.София, като Изпълнителен директор на Национална агенция за приходите е принудила служител от данъчната администрация по повод изпълнение на службата – М.Ц.-Териториален директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите -гр.С., да извърши нещо противно на волята си - да подаде молба за напускане като териториален директор, чрез подадено писмено предизвестие до Изпълнителния директор на НАП, изх.№202/30.01.2008г. относно прекратяване на трудов договор, като употребила за това заплашване, изразяващо се в обстоятелството, че ако не си подаде молба за напускане ще бъде дисциплинарно уволнена, поради което и на основание чл. 143, ал.3, пр.10, вр. ал.1, пр.1 от НК и чл.54 НК й е наложил наказание лишаване от свобода за срок от три години.

На основание чл.23, ал.1 НК, съдът е определил едно общо и най-тежко наказание между така наложените, а именно четири години лишаване от свобода и е присъединил наказанието лишаване от право да заема ръководна държавна длъжност за срок от шест години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 45 ЗЗД и чл. 52 ЗЗД подсъдимата М. М. е била осъдена да заплати на М. Ц. обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на престъпление по чл.143, ал.3, пр.10, вр. ал.1, пр.1 от НК в размер на 10 000лв., ведно със законната лихва от 07.05.2009г. до окончателното изплащане, както и направени разноски в размер на 200лв., като гражданския иск до пълния предявен размер от 20 000 лв. е бил отхвърлен, като неоснователен.

В тежест на подсъдимата са били възложени деловодните разноски и дължимите се държавни такси.

С горепосочената присъда подсъдимата М. М. 30 юни 2006г. в гр.София, в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.11 б."а" от НК, заемащо отговорно служебно положение - Изпълнителен директор на Национална агенция за приходите гр.София е нарушила служебните си задължения съгласно чл.10, ал.1, т.4 от Закона за Национална агенция за приходите: "Изпълнителният директор дава задължителни указания на органите на Агенцията за единното прилагане на данъчното и осигурителното законодателство в рамките на функциите и правомощията на агенцията", изразяващи се в даване на незаконосъобразни устни указания на Л. П.- директор на офис „Средни данъкоплатци и осигурители” при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. -град за прилагане процедура по чл.129 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс: „Прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго” от органите по приходите от офис "Център" и офис „Средни данъкоплатци и осигурители” при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите София - град, вследствие на което са били изготвени Актове за прихващане или възстановяване на основание подадени молби и споразумителни протоколи от „С. К.”АД както следва: Офис „Център” АПВ № 3622/09.05.2006г., АПВ № 3676/10.05.2006г. АПВ № 3677/10.05.2006г. Офис “СДО” АПВ № 194/05.05.2006г. АПВ № 307/10.05.2006г, с които

е извършено прихващане за сумата от 11 564 180,63/единадесет милиона петстотин шестдесет и четири хиляди сто и осемдесет 0.63 лева/лева между В. К. З. и „С. К.” АД гр.С. и Национална агенция за приходите, потвърдени с писмо, подписано от Изпълнителния директор на Национална агенция за приходите до Л. П. изх.№94-В-88/08.06.2006г. на Национална агенция за приходите в нарушение на чл.103 от Закон за задълженията и договорите:„ Когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си”, без да са налице две от изискванията - вземанията да са насрещни и субектите да са идентични, с цел да набави за В. З. имотна облага и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици за Републиканския бюджет, изразяващи се в създаване на невъзможност за Национална агенция за приходите да се съобразят, зачетат и съберат своевременно публични държавни вземания от „С. К.” АД, установени с Ревизионен акт № К 1917/07.07.2006г., с който за периода 18.11.2005г.- 31.12.2005г. са установени данъчни задължения - ДДС в размер на 14 355.38 лв./четирнадесет хиляди триста петдесет и пет и 0.38 лева /главница и лихви за закъснения в размер на 155.75лв./ сто петдесет и пет и 0,75 лв., издаден и връчен след извършване на прихващането - престъпление по чл.282, ал.2, пр.2, вр. ал.1, пр.1 от НК, поради което и на основание чл. 304 НПК я е оправдал по така повдигнатото обвинение.

Подсъдимата М. М. е призната за невиновна и в това, че на 07.12.2005 г., в гр. София, потвърдила неистина в писмена декларация с вх. № 3124/07.12.2005 г., на Сметна палата на Република България, която се изисква по силата на закон – чл.4, ал.1, т.1 от Закона за публичност на имуществото на лица, заемащи висши държавни длъжности – „ Лицата по чл.2, ал.1 декларират: 1.имуществото по чл. 3, ал. 1, т. 1 - 4 в срок до един месец от встъпването им в длъжност или от освобождаването им от длъжност”, в която е декларирала в т.1 от декларацията една втора идеална част от неурегулиран поземлен имот - нива и лозе, находящо се в гр. Созопол, местност „Б” с площ 517 кв.м. за цена 8000лв., придобит през 2004г. вместо да декларира недвижим имот, представляващ УПИ /урегулиран поземлен имот/ IX - 5002 по плана на местността „Б. " в землището на гр.Созопол с площ 492 кв.м., която декларация е дадена пред орган на властта - Сметна палата на Република България за удостоверяване истинността на обстоятелствата, посочени в т.1 на декларацията, поради което и на

основание чл.304 от НК я е оправдал по повдигнатото обвинение за престъпление по чл.313, ал.1, пр.1 от НК.

С въззивна присъда № 20 от 20.06.2012г., постановена по внохд № 377/11г. по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение -6 състав, първоинстанционната присъда е била отменена в наказателно-осъдителната ѝ част, включително приложението на чл.23 от НК, чл.59 и чл.61 от ЗИНЗС, чл.189 от НПК, както и в гражданско-осъдителната, като подсъдимата М. М. е била призната за невиновна по обвиненията по пункт втори и трети на обвинителния акт. В останалата част присъдата на СГС е била потвърдена.

Пределите на касационната проверка по настоящото делото се определят от протестираната с протеста на САП, респективно обжалвана от гражданския ищец и частен обвинител М. Ц., част на въззивната присъда, а това са обвиненията, за които въззивният съд е признал подсъдимата М. М. за невиновна, а именно по пункт втори на обвинителния акт - за престъпление по чл.282, ал.2, пр.1 и пр.2, вр. ал.1, пр.1 от НК и по пункт трети досежно престъплението по чл.143, ал.3, пр.10, вр. ал.1, пр.1 от НК, както и произнасянето по гражданския иск. Липсата на протест или жалби по отношение на потвърдителната част на присъдата, изключва възможността за касационен контрол.

I. По протеста на Софийска апелативна прокуратура.

1. По пункт втори на обвинението, прокуратурата излага доводи за процесуални нарушения, които свързва с невярна оценка на доказателствата, обусловила неправилно приложение на материалния закон.

Решаващите съдилища са изпълнили задълженията си по чл.107 от НПК, свързани със събирането и проверката на доказателствата. Въззивният съд е анализирал доказателствената съвкупност, включваща както доказателства събрани в рамките на първоинстанционното съдебно следствие, така и тези, които самият той е събрал при проведеното въззивно следствие. Неоснователни са възраженията на прокуратурата за допуснато нарушение на чл.13 от НПК, тъй като въззивният съд обективно, всестранно и в необходимата пълнота е изпълнил задълженията си, досежно интерпретацията на доказателствената съвкупност. Освен, че е дал оценка, при това вярна на аналитичната дейност на първия съд, апелативната инстанция е извършила самостоятелен доказателствен анализ, като е обсъдила в

пълнота всички относими към предмета на доказване по този пункт доказателства, оценявайки ги поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност. Интерпретацията на доказателствата и доказателствените източници, освен вярна, сочи на една изключителна задълбоченост. Съдът е изложил убедителни аргументи при оценката на всички доказателства, който детайлно е обсъдил. Въззивният съд не може да бъде упрекнат в безкритичност, както се твърди в протеста, тъй като в рамките на аналитичната си дейност, апелативната инстанция не е допуснала недооценяване, подценяване или невярна оценка на което и да било доказателство. Противно на това, доказателственият анализ, направен в мотивите на въззивната присъда по този пункт, сочи на едно високо професионално умение на съда по отношение на доказателствения процес. Правилни са изводите на въззивния съд за едностранчивост при обсъждането на доказателствата от страна на първата инстанция, като в голямата си част първият съд се е аргументирал с житейски и логически предположения. Внимателно са оценени гласните доказателствени източници, като не може да бъде възприето за основателно твърдението на прокуратурата, че неправилно въззивният съд не е кредитирал показанията на св.А. от досъдебното производство, приобщени към доказателствената маса по надлежен ред. Противно на това правилно в съответствие с процесуалните правила и конкретиката на този доказателствен източник, втората инстанция е оценила показанията на тази свидетелка. Депозираните от нея показания, прочетени по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК, законосъобразно не са кредитирани в тяхната цялост и по-точно относно действията и поведението на подсъдимата по време на проведеното на 16.06.2006г. съвещание. По отношение на тези факти, те са единствен източник на доказателства и при положение, че свидетелката А. не поддържа заявеното на досъдебното производство в тази им част, както и забраната по чл.281, ал.8 от НПК, същите не могат да бъдат ползвани в основата на фактическите изводи. Не могат да бъдат възприети за основателни аргументите, изложени в протеста, че свидетелката не се отрича от показанията си, а само променя изразните средства, като смекчава думите си. В наказателния процес свидетелите дават показания за възприетите от тях факти, като без оглед на изразните средства, техните възприятия следва по несъмнен и категоричен начин да бъдат заявени в хода на разпита, а в случая свидетелката А. променя показанията си, като сочи, че съобщеното на досъдебното производство всъщност са нейни изводи от разговора, проведен с подсъдимата.

Сред фактическите си констатации, въззивният съд е приел за установени и действия по упражнен натиск върху самата подсъдима, от което не следва еднозначно, че тя е упражнила такъв във връзка с изготвянето на ревизионния акт на дружеството “Плевен 1999г.” ООД. Верни са изводите на съда, че не всяка форма на натиск е престъпно деяние. При някои от възможните форми на натиск лицето, спрямо което той се упражнява, може да ги изтълкува нееднозначно и да не се стигне до желанния резултат, при които форми няма да е налице изискуемата се причинна връзка между натиска, изразен с определени думи или действия, и последвалото поведение на лицето, спрямо което е упражнен той. Противното, както е приел и апелативният съд, би означавало в причинноследствения процес да се включат и субективните мисли и изживявания на обекта на натиска, което е недопустимо. Изложеното не се променя от застъпеното в протеста разбиране, че свидетелката А. е незаинтересована, непредубедена и непознаваща се с подсъдимата, като неуместен е паралелът, който се прави в протеста с престъплението грабеж.

На следващо място, отново касателно доказателствения анализ следва да се посочи, че няма допуснато нарушение при оценката на обясненията на подс.М. по този пункт на обвинението, както и на показанията на свидетелите О. и К., като в тази си дейност съдят се е съобразил със специфичния характер на обясненията на подсъдимата, като източник на доказателства, като не са били игнорирани и отношенията, в които са се намирали тримата. Твърденията, че свидетелят О. не излага факти, които не са изгодни за подсъдимата, тъй като се били в много добри отношения, нещо което не може да се каже за свидетеля К., не е аргумент, който може да бъде използван при анализа на даден доказателствен източник. Принципно предубедеността, без оглед на причините за нейното проявление, е сред предпоставките, които могат да обуславят не кредитирането на дадени гласни доказателства, но такъв извод следва да намира опора в данните по делото, а не да почива на предположения, изводими само от наличните служебни или лични отношения/ добри или конфликтни/, още повече, че свидетелите без оглед на длъжностните си качества са наказателно отговорни за показанията си. По отношение на св.К. и свидетелката Иванова, въззивната инстанция при оценката на показанията им е отчела и техния производен характер. Тези констатации са правилни, тъй като двамата свидетели досежно разговора, провел се в кабинета на подс.М. дават показания, които по своя характер са производни, доколкото те не са присъствали, а

пресъздават съобщеното им от св.А. Три са хипотезите, при които производните доказателствени средства могат да бъдат източник на доказателства в наказателния процес, като една от тях е за проверка на първични и преки доказателства, каквито са показанията на сочената свидетелка, но не и да ги заместят. Още повече, че по посочената фактология, има събрани и други първични, преки гласни доказателства, а именно показанията на свидетелките Я. и С.. Не могат да се възприемат за основателни твърденията на прокуратурата, че тези доказателствени средства са невярно оценени от апелативния съд. Твърденията, че на срещата при подсъдимата двете експертки-методолози, са изразили “вече готови мнения” и тази среща е проведената проформа, са били предмет на въззивна проверка, но обосновано са били отхвърлени, тъй като са свързани с предположения, а не с обективни данни/каквито липсват по делото/, които да сочат на горното. Апелативният съд е подходил изключително прецизно при анализа показанията на свидетелките Я. и С., като не е подценен факта на тяхната служебна зависимост от подсъдимата. Споделят се изводите на съда, че от тези показания, както и от останалите гласни доказателствени източници се установява еднопосочно, че казусът се е отличавал с изключителна сложност и при изразените нови становища, свидетелките не са били повлияни по никакъв начин от действия или думи от страна на подсъдимата, а променили становищата си по тяхно лично усмотрение. Така заявеното от свидетелките не се опровергава от останалите доказателства.

В обобщение на горното, касателно аналитичната дейност на въззивния съд по отношение на гласните доказателствени източници, може да се каже, че подходът на съда е правилен, тъй като тяхната значимост във връзка с предмета на доказване е от гледна точка на достоверността им. Изводите за последната следва да се основават на тяхната хронологическа и логическа последователност, както и на непротиворечивост с останалите доказателства, събрани по делото. Аргументите, изложени в протеста в подкрепа на възражението за невярна оценка на тези доказателства излизат извън рамките на горното. Същите са свързани с предположения в нормалната житейска логика, включително и с аспекти на лични впечатления и емоционално състояние на свидетелите по време на разпитите/по преценка на прокуратурата/. Всичко това принципно е неотнормирано при установяване обективната истина в наказателния процес. Също така в настоящия акт не могат да бъдат предмет на коментар тези части от изложението на протеста, които сочат на необоснованост на въззивния

акт, както и пресъздаването на казаното от свидетелите и подсъдимата, придружено с оценка от страна на прокуратурата, доколкото сме в хипотеза на касационно производство.

По-нататък, касационната инстанция намира за неоснователни твърденията в протеста, досежно назначената от САС съдебно-икономическа експертиза и нейната оценката като средство за проверка на доказателствата. В правомощията на решаващите инстанции е преценката за обема и вида доказателства, които да съберат, както и кои доказателствени средства да използват. Независимо от това тази преценка не е субективна, а следва да е обусловена от обстоятелствата, включващи се в предмета на доказване, доказателствата да допринасят за изясняване на обстоятелствата по делото и да са установени по реда, предвиден в НПК. Правилно съдът е допуснал и приел нова съдебно-икономическа експертиза, доколкото е констатирал, че експертът изготвил заключението по кредитираната от първата инстанция експертиза е направил изводи извън компетентността си и е дал заключение по правни въпроси, което безспорно е недопустимо. Невярно е твърдението, че съдът не е изложил мотиви, за да се кредитира това заключение, видно от мотивите на въззивната присъда.

В резултат на прецизния анализ на доказателствената съвкупност, въззивният съд е извел и верни фактически констатации, относими към този пункт на обвинението. В голямата си част е възприел тези, установени от първия съд, но в рамките на правомощията си е приел и нови фактически положения, резултат на задълбочена оценка на доказателствената маса. Независимо от обвързаността на този съд досежно приетите за установени факти, следва да се посочи, че извън подробната хронология на фактически относимите констатации, съдът е систематизирал пряко значимите по този пункт на обвинението факти, а именно: подсъдимата М. проявила интерес по случая по нареждане на св.О., тогава министър на финансите; тя се обадила на К. Я., за да ѝ каже, че има оплакване във връзка с начина на провеждане на ревизията в “Плевен 1999” ООД и е необходимо да изясни обстоятелствата; по инициатива на подсъдимата било свикано съвещанието на 16.06.2006г., с участието на св.А., Я., Я., С. и самата подсъдима; на срещата подсъдимата заявила, че в продължение на 10 дни и се обажда лице по телефона и упражнява натиск, ревизионният акт да не излезе във вида и констатациите, отразени в ревизионния доклад; след това подсъдимата заявила, че следва отново да обсъдят още веднъж проблемите и да се вземе крайно

решение; след като св.А. изложила становището си в подкрепа на дружеството и изразила съмнение относно правилността на становището на методолозите, подсъдимата разпоредила всеки от тях да изготви аргументирано становище затова дали счита ревизията за правилна или не, като го изпрати по и-мейл на ревизиращия екип; след получаване на становището, то дословно било пренесено в ревизионния акт; за републиканския бюджет не са настъпили вреди в резултат на отразяванията внесени в ревизионния акт, които били различни от първоначално, залегналите в ревизионния доклад.

При тези констатации, въззивният съд е извел и правилни правни изводи, а именно, че подсъдимата М. не следва да носи наказателна отговорност за престъплението по пункт втори, тъй като не е доказано осъществяването му както от обективна, така и от субективна страна. Изцяло се споделя разбирането на контролираната инстанция, че от обективна страна не е установено подсъдимата М. да е нарушила служебните си задължения, произтичащи от разпоредбата на чл.10, ал.1, т.4 от ЗНАП, като е дала незаконосъобразни задължителни указания на св.Л. А., изложени в изпратен и-мейл и след това потвърдени с писмо, подписано от подсъдимата. Подробно и задълбочено, съставът на апелативната инстанция е обсъдили и отхвърлил становището на първия съд за допуснато нарушение на служебните задължения от страна на подсъдимата. Доколкото мотивите са изчерпателни и се споделят от настоящата инстанция не е необходимо преповтарянето им. След това, въззивният съд е изложил своите съображения, за да приеме, че подсъдимата не е извършила инкриминираното ѝ нарушение. Правилно е прието, че ДОПК прогласява принципа на независимост на органите по приходите при осъществяване на тяхната дейност и всякаква намеса е недопустима. Също така, разпоредбата на чл.10 от ЗНАП очертава правата и задълженията на изпълнителния директор, като в точка едно е вменено задължение да организира, ръководи и контролира цялата дейност на агенцията. Правилно е прието, че във връзка с тези си задължения поведението на подсъдимата посочено по-горе, касаещо ревизията на дружеството -“Плевен 1999”ООД не са противоположни, като същите сочат на оказана методологическа помощ на ревизионния екип. Неоснователно в протеста се поддържа тезата, застъпена и от първоинстанционния съд, че въпросът за задължителността на указанията бил фактически, а не правен. Настоящата инстанция изцяло споделя като правилен обратния извод, възприет и от въззивния съд. Както правата, така и задълженията на органите по приходите и в

частност на свидетелката А. се определят от принципа за законност, съобразно разпоредбите на ДОПК, а именно те действат в рамките на правомощията си определени от закона и прилагат законите точно и еднакво спрямо всички лица. Това очертава и рамките, в които се простират правомощията и властта на висшестоящия орган и доколко са задължителни указанията му. Все в тази връзка следва да се посочи, че в НАП е имало вътрешноеведомствени правила, които съобразно закона имат съответната степен на задължителност. Въззивният съд е положил необходимите усилия, за да установи и изясни вътрешноеведомствените правила/закрепени в съответни актове/, които спомагат за детайлизиране дейността на агенцията, очертана със законовите и подзаконови актове. Установените правила, които са били обстойно изследвани в рамките на въззивното съдебно следствие, са тези, залегнали в ДОМ-1 и ДОМ-2, като първите са “Изготвяне на отговори на запитвания”, а вторите “Издаване на задължителни указания за единното прилагане на данъчното и осигурителното законодателство”. Именно по силата на вътрешноеведомствените правила по ДОМ-1 оказването на методологическа помощ по конкретни казуси се осъществява чрез даването на становища, които не са задължителни, тъй като чрез тях се извършват консултации във връзка със запитвания до НАП. Процедурата на ДОМ-2 има задължителен характер, но тя касае издавани от страна на изпълнителния директор на НАП указания, но не по конкретен казус, а във връзка с необходимостта от единно прилагане на данъчното законодателство, при наличие на разнородна и противоречива практика. В тази връзка правилно въззивният съд е приел, че единствените задължителни указания, които подсъдимата е имала право да дава, са намерили отражение в процедурата ДОМ-2, като последните правилно са съотнесени към правомощията ѝ, визирани в чл.10, ал.1, т.4 от ЗНАП, а основанието за даване на незадължителната методическа помощ/ДОМ-1/ е разпоредбата на чл.10, ал.1, т.10 от ЗНАП. При тези констатации, апелативният съд е достигнал до верни изводи затова, че не може от обективна страна подсъдимата да е нарушила, така както е инкриминирано, нормата на чл.10, ал.1, т.4 от ЗНАП, извършвайки действия, произтичащи от правомощията ѝ по чл.10, ал.1, т.10 от ЗНАП. В контекста на горното, правилни са изводите на съда и изцяло се възприема тълкуването на елементите от състава на престъплението по чл.282, ал.2, вр. ал.1 от НК, доколкото тази дейност на съда е в унисон с приетата трайна практика по тези въпроси, включително и касателно паралела направен между двете

изпълнителни деяния „нарушение на служебните задължения” и „превишаване властта и правата”, по отношение на която проблематика е съзряна непрецизност както в обвинителния акт, така и в мотивите на първоинстанционната присъда. Не могат да бъдат възприети за основателни твърденията в протеста, че просто „първоинстанционният съд се е изказал неточно”. Не може да се говори за неточен изказ, когато има несъответствие в описаните от прокуратурата и първия съд фактически данни и тяхната юридическа формулировка като „нарушаване на служебни задължения”. Констатираното процесуално нарушение е прието за несъществено от въззивния съд, тъй като с постановеното оправдаване правата на подсъдимата са гарантирани в пълен обем.

САС е приел за доказана липсата на вредни последици, без да се спира подробно на тази проблематика, тъй като този въпрос би имал значение само ако фактите обосновават останалите обективни признаци от състава на престъплението. Също така правилно е приел, че при липсата на доказаност дори само по отношение един признак от обективната страна на престъплението, то деянието е несъставомерно, което не налага обсъждането на останалите признаци от обективна и субективна страна.

В обобщение на всичко гореизложено, следва да се посочи, че правилна и законосъобразна е въззивната присъда в частта, с която подсъдимата М. М. е била призната за невиновна и оправдана по пункт втори на обвинителния акт за престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1 от НК.

2. По пункт трети на обвинението, прокуратурата отново се позовава на допуснати процесуални нарушения, касаещи игнориране на доказателства, безкритичност при оценката на някои от тях, кредитиране на други, без да са съпоставени с останалите доказателства. Също така се оспорват и правните изводи по оправдаване на подсъдимата по обвинението по чл.143, ал.3, пр.10, вр. ал.1 от НК.

По този пункт на обвинението въззивната инстанция е възприела изцяло фактологията, установена от първия съд, която е в рамките на възведеното с обвинителния акт фактическо обвинение, поради което оспорването на доказателствения анализ от страна на прокуратурата по тези факти е в разрез с правната логика, освен ако не се поддържа неправилност на фактите от обвинителния акт. В случая

не е съществено процесуално нарушение липсата на самостоятелен доказателствен анализ на цялата доказателства съвкупност, относима към този пункт на обвинението, доколкото въззивният съд изцяло е възприел фактологията и оценката на доказателствата, дадена от първия съд. Въззивният съд подробно се е спрял на установените от него фактически положения, от събраните в хода на въззивното съдебно следствие нови доказателства. Всъщност, по естеството си отразените в мотивите фактически констатации в по-широк обем, са такива, които доразвиват или детайлизират фактическата обстановка, като същите не променят основните релевантни за предмета на доказване факти. След това, съдът е систематизирал в няколко пункта приетото от него за установено като фактически изводи.

В рамките на фактическите констатации, въззивният съд е обосновал различни правни изводи от тези до които е достигала първата инстанция, като е приел, че не може да се ангажира наказателната отговорност на подсъдимата М. М. за осъществена принуда по смисъла на чл.143 от НК.

На първо място, правилно въззивният съд е приел, че съставомерност на деянието по възведената правна квалификация по чл.143, ал.3, пр.10, вр. ал.1, пр.1 от НК/редакция, действала към момента на деянието/ не може да се обоснове. Аргументирано е отхвърлена тезата на първата инстанция, дала разширително тълкуване по тази проблематика, изхождайки от „груба законодателна грешка, налагаща корективно тълкуване на закона”, като е приела, че субект на престъплението по ал.3 на чл.143 от НК може да бъде всяко наказателно отговорно лице, а не само лицата по чл.143, ал.2 от НК. Тези изводи правилно са отхвърлени, а причините, поради които текстовете са били законодателно ситуирани по начин, недопускащ пряка квалифицираща връзка на ал. 3 към основания състав по алинея първа е без значение за правораздавателните органи. Съдът правораздава в рамките на законова обвързаност, установена в случая в текстовете на НК. По този въпрос мотивите на въззивния съд са прецизни, подробни и намират опора в основополагащи принципи, касаещи тълкуването на правните норми, поради което не се налага по-подробно изложение от страна на настоящата инстанция. Убедително съдът е защитил тезата си, че единствената възможност да се търси наказателна отговорност по този пункт е на плоскостта на основния състав по чл.143, ал.1 от НК.

На второ място, двете решаващи инстанции правилно са приели, че наказателното производство няма за цел да установява

дисциплинарни нарушения на свидетелката Ц. и да се превърне в такова по оспорване законността на уволнението. От значение е доколко целяното уволнение е резултат на предварително решение, продиктувано от други, а не професионални причини, като в конкретния случай предвид фактическите констатации тези „други“ причини следва да бъдат разгледани и в контекста на професионалните такива.

Анализът и тълкуването на елементите от състава на престъплението „принуда“ е изцяло в унисон с приетото разбиране както в доктрината, така и в практиката. Изчерпателно са дефинирани/с необходимата аргументация и убедителност/ средствата посредством които може да бъде реализирана принудата, както и неблагоприятните последици, с които е застрашен пострадалият, които могат да бъдат както противоправни, така и правомерни.

Правилна е и принципната съпоставка, която е направена във въззивния съдебен акт между “заплашването”, като средство за реализиране на престъпния състав, което има легална дефиниция в чл.198, ал.2 от НК и “злоупотребата със служебно положение”.

Правилни са и принципните разсъждения, касаещи трудовите правоотношения и произтичащите от техните характеристики правомощия на подсъдимата във връзка с дисциплинарната власт. Безспорно е обстоятелството, че подсъдимата е могла да уволни дисциплинарно пострадалата, без да е необходимо да прави предложения за преместване и да изисква подаването на молба за напускане. Правомощията, касаещи дисциплинарната власт, която е притежавала подсъдимата по отношение на пострадалата, не изключат априори осъществяване на принуда. Такава изначално не е изключена и според доктрината, която признава престъпно засягане на свободата на личността и чрез застрашаване с бъдещо правомерно засягане на пострадалия, каквото е и заплашването с уволнение при наличие на основания за това. Отново в принципен аспект следва да се посочи, че принудата не може да бъде еднозначно изключена и с приетото от съда, а именно, че извън политическите намеси, подсъдимата и св.О. са взели решение за уволнение на Ц. и нейния заместник, преди проведената на 15.02.2007г. среща, като това решение е било обусловено от сериозния конфликт, съществуващ последните двама. Данните по делото сочат на предприети от подсъдимата действия, с естество различно от тези, които биха били в изпълнените на взетото решение.

Съдът е разсъждавал и по въпроса за причинно-следствения процес-принципно какво представлява той в правото и защо приема, че в случая не е налице причинно-следствена връзка между проведената среща на 15.02.2007г. и депозираната от пострадалата молба за напускане година по-късно.

Всички тези принципни аспекти, относими към правната страна на обвинението по този пункт е следвало да бъдат съотнесени към конкретните фактически констатации, приети за установени от въззивния съд, за да бъде даден убедителен отговор на въпросите затова дали обвинението поддържано от прокуратурата е доказано от обективна и субективна страна. В рамките на инкриминираното обвинение по чл.143 от НК значимите моменти са свързани с изясняване на въпросите дали има упражнена от подсъдимата заплаха, постигнат ли е съответния резултат, и при положителни отговори, дали е налице причинно-следствена връзка между тях и инкриминирания времеви период.

Независимо от правилността на правните аргументи и изводи в принципен аспект, въззивният съд ги е съотнесъл само в контекста на фактическите констатации, свързани с проведената на 15.02.2007г. среща, при това не в нейната цялост. Извън вниманието му са останали действията и поведението на подсъдимата през целия инкриминиран период от датата на срещата, която безспорно е началният момент на случващото се до 30.01.2008г., както и хронологията на събитията довели до подаването на молба от пострадалата за напускане и изложените мотиви за вземане на това решение. Нещо повече, въззивният съд е игнорирал и част от събитията и поведението на участващите в срещата на 15.02.2007г. Съдът не е интерпретирал относимостта към наказателната отговорност на подсъдимата на фактическите си констатации затова, че след горепосочената среща М. е провела многократни телефонни разговори с Ц., инициирани от нея и все във връзка с настоявания за подаване на молба от страна на пострадалата за напускане. Обаждания е имало и от страна на св.М. Д.а по разпореждане на подсъдимата. Тези обаждания са били преустановени след подаване на жалба от Ц. до прокуратурата. Тези обстоятелства не са били обсъдени в мотивите на въззивния акт както във връзка с обективната съставомерност на деянието, така и досежно субективната такава. Също така, съдът е приел, че на проведената среща на 15.02.2007г. подсъдимата е предложила на пострадалата алтернатива/избор в два варианта - да се премести или подаде молба за напускане, в противен случай ще бъде

дисциплинарно уволнена. Предоставената алтернатива сама по себе си не сочи на принуда и би било твърде крайно само тя да обоснове наличието на такава. Ако пострадалата при предоставената ѝ възможност за избор веднага беше приела, то не бихме били изправени пред хипотеза на принуда, предвид лично формираната от нея воля. Нямахше да има осъществена принуда и при отказ от нейна страна, ако подсъдимата беше предприела действия по дисциплинарно уволнение, каквито правомощия притежава. Друг е въпросът, че предложената алтернатива за преместване е само частично в компетентността на подсъдимата и е свързана с първоначално напускане на заеманата длъжност и последващо назначаване от друго длъжностно лице. След като пострадалата категорично е отказала преместване или напускане, още на самата среща, подсъдимата е продължила да настоява и е заявила на Ц., че няма правото да поставя условия. Категорично е поставила срок на Ц. да подаде молба за напускане, а именно 01.03.2007г. или ще бъде уволнена след проверка на инспектората, на което последната отново потвърдила отказа си и заявила, че няма притеснения от проверка. Това поведение на подсъдимата също е игнорирано от съда, а е следвало бъде обсъдено, доколкото в насока на горното са приети за установени фактически констатации и е необходимо те да бъдат прецени в контекста на правната проблематика.

Разсъждавайки на плоскостта на правомощията на подсъдимата да упражни дисциплинарната си власт, произтичаща от работодателските ѝ правомощия, свързани с възможността за налагане на дисциплинарно наказание на работника, въззивният съд е приел, че относно наказателната отговорност е достатъчно да бъде установено, че подсъдимата е имала основание да счита, че упражнява правомощията си правомерно. Съдът се е аргументирал с взетото решение за отстраняването на Ц. и заместника ѝ К. Д. преди срещата на 15.02.2007г., както и с липсата на съгласуваност в действията на подс.М. по назначаването на Д. на безсрочен трудов договор. Във връзка с еднозначното изясняване на този въпрос, поставен във въззивния съдебен акт, съдът е следвало да даде отговор на още един въпрос, а именно дали при категоричния отказ на Ц. не само да се премести, но и да напусне, поставеният ултимативен срок за подаване на молба за напускане и последвалите действия на подсъдимата, са в унисон с правомерното упражняване на властническите правомощия, като в случая причините, за да не пристъпи към директна дисциплинарна процедура, са без значение.

Безспорно установено е, че пострадалата е била отстранена от длъжност след като подсъдимата е приела, подаденото предизвестие за напускане от 30.01.2008г.

В рамките на инкриминирания период сред приетата фактология досежно хронологията от събития е установено, че след подаване на жалба от страна на Ц.до ВКП, личният ѝ контакт с подсъдимата е бил преустановен. Приети за установени са следните фактически констатации: на 09.03.2007г. Ц. е уведомила подсъдимата за факти, свързани с предходен доклад, поискала е повторна ревизия, като е заявила, че след нейното приключване ще депозира молба за преместване в ТД-Варна; на 23.03.2007г. по заповед на свидетелката Г. е стартирала проверка на ТД на НАП-С.; преди приключването ѝ на 26.03.2007г. по официален ред Ц. е била извикана за среща с подс.М., с цел прекратяване на трудовото правоотношение/ без да се установява по какъв начин, тъй като няма данни да е била изготвена заповед за уволнение;/ Ц. не се е явила на тази среща и два дни по-късно е излязла в отпуск по болест; след приключване на проверката е стартирана дисциплинарна процедура срещу свидетелката Ц., при това след промяна в първоначалното становище, изготвено от името на свидетелката Г.до подсъдимата М.; на 30.05.2007г. е изпратено писмо до Ц., връчено ѝ на 25.09.2007г. на основание чл.193, ал.1 от КТ, с което са поискани нейните обяснения именно по повод на дисциплинарната процедура. Всички тези констатации също е следвало да бъдат съотнесени към правната проблематика по този пункт от обвинението, като в случая не е обсъдено в какво отношение те се намират с установените по делото вербални комуникации между подсъдимата и пострадалата, дали са логическа последица от оправената заплаха, и дали се отразяват на крайния резултат. Действително съдът е имал правото при формиране на вътрешното си убеждение да приеме, че тези фактически констатации не са правно значими във връзка с ангажирането на наказателната отговорност на подсъдимата, но е следвало да изложи съответните мотиви затова, още повече, когато става въпрос за приета от самия него фактология, касаеща събития в рамките на инкриминирания времеви период.

По отношение на причинно-следствената връзка, въззивната инстанция е приела, че от обективна страна не може със сигурност да се твърди, че е налице връзка между проведения разговор на 15.02.2007г. и молбата за напускане, предвид изтеклия период, различните доклади на инспектората, обстоятелствата свързани с последваща намеса на различни фактори, включително и по

политическа линия. По този начин съдът е дал своя отговор на въпроса дали обективно Ц. е могла да подаде молба за напускане и без да се провежда разговора на горната дата. Необходимо е да се посочи принципното разбиране, че изводите, касателно причинната връзка следва да са обусловени от събраните по делото доказателства, като тя трябва да е установена по несъмнен начин като трайна и непрекъсваща се или да е отхвърлена. Тогава когато се обсъжда въздействието на различни фактори в рамките на причинно-следствения процес, е необходимо да бъде изследван въпросът дали те не прекъсват причинната връзка, без да я изключат изцяло. Това е задължително при резултатните престъпления, тъй като предопределя обсъждането на въпросите, визирани в чл.18 от НК-опит, с всички произтичащи от това последици, включително и тези по чл.18, ал.3 от НК.

С горното настоящата инстанция не цели подмяна или вмешателство при формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд, но е необходимо да се посочи, че дори и при оправдателна присъда, постановена обаче на основание установена по несъмнен начин несъставомерност на деянието, същата следва да се основава на категорични и еднопосочни правни изводи, до които съдът да достигне след цялостно съотнасяне на приетите от самия него фактически констатации към въпросите, касаещи съставомерността на обективните и субективни признаци от състава на даденото престъпление. Едва след такава преценка биха могли да се изведат и правилни крайни изводи по приложение на материалния закон.

При горното, протестът досежно третия пункт от обвинението е основателен и в тази ѝ част, въззивната присъда следва да бъде отменена и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд. Констатираната непълнота на анализа и по-точно на фактическите изводи, установяващи релевантни факти, отнесени към изводите за съставомерност на деянието, сочи на процесуално нарушение, което следва да бъде отстранено. Въззивният съд е необходимо да прецени въпроса за престъпната съставомерност, респективно несъставомерност на деянието по пункт трети на обвинението, след като обсъди в пълнота релевантната значимост на установените от него фактически положения, намиращи опора в доказателствената съвкупност. При приемане наличие на престъпна съставомерност е необходимо произнасяне по нейния стадий.

II. По жалбата на частния обвинител и граждански ищец следва да се посочи, че същата е основателна по изложените по-горе основания, поради което следва да бъде уважена. Прецизността изисква да се посочи, че с въззивната присъда апелативният съд е отменил първоинстанционния акт в гражданско-осъдителната му част, която касае уважен граждански иск именно във връзка с престъплението по пункт трети от обвинението. След тази отмяна и постановеното оправдаване на подсъдимата М. по обвинението за престъплението по чл.143 от НК, във въззивната присъда липсва произнасяне по същество на гражданския иск, депозиран от Ц. и приет за разглеждане. Това вътрешно противоречие на диспозитивната част на въззивната присъда е процесуално нарушение, при това от категорията на съществените, но същото предвид горното губи самостоятелното си значение.

Въззивната присъда следва да бъде отменена и в частта, с която е отменена първоинстанционната присъда в гражданско-осъдителната ѝ част, както и по отношение на отмяната, досежно присъдените разноси и държавни такси по пункт трети на обвинението.

Предвид горното, ВКС, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯВА въззивна присъда № 20 от 20.06.2012г., постановена по внохд № 377/11г. по описа на САС, НО-6 състав, в частта, с която е отменена първоинстанционната присъда относно признаването на подсъдимата М. А. М. за виновна в извършването на престъпление по чл.143, ал.3, пр.10, вр. ал.1 от НК и същата е призната за невиновна и оправдана по това обвинение, както и в частите, с които е отменена първоинстанционната присъда в гражданско-осъдителната ѝ част и относно присъдените разноси, и държавни такси във връзка с горното обвинение.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на САС, от стадия на съдебното заседание, само в отменената част.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивната присъда в останалата и част.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: